

Drijfveer

En wat is nu de drijfveer van Jan Kriekels om ergens in een woestijn een immens kunstwerk te bouwen? Hier heeft hij een heel duidelijke visie over. Namelijk het promoten van de "creatieve economie". Omdat de Burning Man vele creatievelingen verenigd, is dit dan ook een logische plaats. Jan zou Jan niet zijn, mocht hij ook niet aan het nachtelijk vermaak gedacht hebben. Het steriel groen verlichte kunstwerk, werd als het ware omgevormd tot een sacrale danstempel. Dit werd sterk bekrachtigd door het gastoptreden van een Tuvaanse keelzanger, nadien afgelost door onder andere onze eigen Buscemi, dit tot in de vroege uren...(foto8+9). Ook hiermee staken de "Uchronians" de Amerikanen de loef af, en bewees Jan Kriekels dat inhoud en vermaak heel goed samen kunnen gaan, zoals ook zijn stokpaardje, creativiteit en economie zouden moeten kunnen samen gaan. En was dit niet het hele opzet van het gebeuren?

Verbranden van Burning Man

Een ander nachtelijk hoogtepunt is het verbranden van de Burning Man zelf. De 10 meter hoge pop, staande op een houten sokkel, wordt verbrand. Het is een immens feest van dansende mensen, waarbij sommige het gevaar niet schuwen om in de vlammen te lopen.(foto 10). Dit zou eigenlijk het hoogtepunt van het festival moeten zijn, was er de volgende avond niet de verbranding van Uchronia. De voorbereidingen begonnen al vroeg in de ochtend; het bijplaatsen van houten balkjes, brandvrije platen aanbrengen ter bescherming van de woestijngrond, het lont, en vooral ook het aanbrengen van een perimeter in een straal van 125 meter. Hierachter was iedereen, maar dan ook iedereen van de festivalgangers aanwezig. De Uchronians - waaronder ikzelf - stonden binnen de perimeter gesteund door 100 rangers en enkele brandweerlui. De angst was namelijk groot dat er enkelen in de vuurzee zouden lopen. Na het optreden van de Flowerpeople, een gevecht tussen "Hope and Fear", begon het echte spektakel (foto 11). De spanning en vooral emotie was te snijden onder de Uchronians, zeker voor deze die er van in het begin bij waren. De tranen waren dan ook niet te bedwingen. De interactieve toeschouwers waren muisstil. Na enkele minuten was er plots een eerste klein vuur op het dak van het kunstwerk, dit breidde zich langzaam uit. Dan werd het vuurwerk door Arne Quinz in nabijheid van Jan Kriekels aan onderzijde aangestoken. Binnen de kortste tijd was er een immens vuur met steekvlammen van wel 50 meter hoog (foto12). De "thank you's" van het publiek waren nu nog overweldigender dan we al gewoon waren tijdens de afgelopen dagen. De Uchronians vielen mekaar in de armen (foto 13). Na enkele minuten het vuur te hebben aanschouwd, was het publiek dan ook niet meer te stoppen. Met balkjes in de hand, bekomen door het afbreken van de perimeter, gingen ze als een soort van indianen naar het vuur toe. Na het werpen van de balkjes in het vuur, kon dan de rituele paringdans beginnen (foto 14). Door het verbranden van het kunstwerk was voor Jan kriekels het volledig concept voltooid. Of om het in zijn eigen woorden te zeggen: "Wie wil veranderen, moet dingen durven verbranden". Een heel mooi einde, en om het in de taal van de Amerikanen zelf te zeggen: "This Project is fucking awesome".

Afscheid nemend vanuit een hoogtewerker, met zicht op de "dessert"(foto 15),

Stefan Put

© Marc Gr

© Put Interie

© Put Interie

© Marc Gr

© Put Interie

© Put Interie

© Marc Gr

© Marc Gr